

DE
LAVAPRINS

Lees ook:

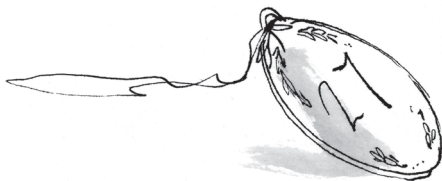
De kronieken van Finn. Het gestolen sterrenstof
De kronieken van Finn. De laatste vuurtorenwachter
De kronieken van Finn. De zilveren zandstorm
De kronieken van Juno. De koning van de vuilnisbelt

DE KRONIEKEN VAN JUNO

DE
LAVAPRINS

GEERT KLAASEN

MET ILLUSTRATIES VAN
HARMEN VAN STRAATEN

Salto

NOG MOOIER DAN EEN GEHEIM DELEN,
IS IEMAND EEN GEHEIM GUNNEN.

Zarina Tsegaye
Kanselier van de Sterrenwacht

TERUGBLIK NAAR

DE KONING VAN DE VUILNISBELT

In het eerste deel van De kronieken van Juno ontmoet Juno Sem, een mysterieus weeskind dat op een vuilnisbelt woont. Sem schenkt haar een amulet waarmee ze de volgende nacht in een vulkaan ontwaakt. In de vulkaankrater heeft Sem een eigen wereld opgebouwd, maar die wordt bedreigd door gevaarlijke krachten.

In de hoop antwoorden te vinden, verkennen Juno en Sem Dromenland. Onder een boom waarlangs je kunt teruggaan in de tijd, ontmoeten ze de Wegwijze. De knorrige grijsaard stuurt hen op pad naar het bevroren meer van Qumran. Dankzij de knotsgekke tweeling Castor en Pollux vinden ze de verborgen abdij onder het ijs. Theodosius de abt vertelt hun over de Eeuwige Twijfelaar, een ongeborn koningskind dat lang geleden werd bedacht door een jongetje met een grenzeloze fantasie. Volgens de profetie zou deze prins of prinses een einde kunnen maken aan de oorlog tussen de monniken en de koningen van Dromenland. Helaas stierf de jonge dromer voor hij het zevenentwintigste koningskind kon voldromen. Het begint Sem te duizelen wanneer Theodosius vertelt dat Sem de laatste afstammeling van dat jongetje is.

Op dat moment schallen de alarmhoorns. Het koninklijke leger staat voor de muren van de abdij. Uit angst om haar macht te verliezen, wil koningin Elisabethaniaureliolanda koste wat het kost verhinderen dat de Eeuwige Twijfelaar volgedroomd wordt. Terwijl de strijd losbarst, legt Sem contact met de geest

van het ongeboren koningskind. Helaas worden ze gevangengenomen door koninklijke soldaten. Juno tuimelt achterover van verbazing als ze ontdekt wie hun aanvoerder is: haar zus Jana.

In de Wakkere Wereld ontstaat er een fikse ruzie wanneer Jana volhoudt dat Sem en de monniken niet te vertrouwen zijn. Twijfel bekruipt Juno. Ze begint Sem te schaduwen en ontdekt dat hij niet echt op een vuilnisbelt woont, maar in een prachtig herenhuis. In de kelder voeren zijn twee papa's geheimzinnige experimenten uit.

Verward komt Juno weer thuis. Wat houdt Sem nog voor haar verborgen? Jana neemt haar mee naar het vuurtorenhuis, waar ze kennismaakt met de Sterrenwacht, drie bizarre figuren die vanuit de hele wereld naar Zunderlingen zijn gereisd omdat ze alarmerende tekens in de sterren hebben gelezen. Er dreigt een groot gevaar en alleen de kinderen kunnen Dromenland voor de ondergang behoeden...

DROMENLAND

‘De tenen zijn het lekkerst.’
‘Mij maak je niets wijs.’ De kobold krabde aan zijn kin.
‘Jij wilt gewoon de beste stukjes voor jezelf.’

Juno huiverde toen ze door de spleten van de stal tuurde. Ze hield zich muisstil, in de hoop dat de kobold en de moddertrol haar niet zouden opmerken. De twee waren druk in de weer met het borstelen van een angstaanjagend hellebeest. Acht hoekige poten droegen een harig lijf waaruit twee vleugels ontsproten. Het dier leek nog het meest op een kruising tussen een spin en een vleermuis.

‘Houd je aandacht liever bij je werk’, snauwde de moddertrol. ‘Je weet dat onze meester een gruwelijke hekel heeft aan pluis in Thesaura’s vacht.’

Hij zag er lomp en log uit, maar Juno wist dat schijn bedroog. Moddertrollen waren snelvoetig, geslepen en bovenal levensgevaarlijk.

De kobold rilde en begon het beest nog ijveriger te schrobben.

‘Ik begrijp nog altijd niet waarom de meester op zo’n laat uur met Thesaura wil gaan vliegen, Burt.’

‘Heb je het dan niet gehoord? Dat pietepeuterig mensenkind is vlak bij het kasteel gesignaleerd. Koning Mictlan begint zenuwachtig te worden.’

‘Een mensenkind’, snoof de kobold minachtend. Hij gaf de vleermuisspin een klopje op de hals. ‘Thesaura weet wel raad met zo’n gespuis. Dat kind maakt geen schijn van kans.’

‘O, maar dit is geen gewoon mensenkind, Grob’, mompelde de moddertrol. ‘Dit mensenkind wordt de slangentemmer genoemd. Naar het schijnt heeft ze de keizerssling kunnen verslaan.’

De kobold gaapte hem met open mond aan.

‘Dat is onmogelijk.’

‘Ik zweer het je!’ hield Burt vol. ‘Het arme dier was in een wip overmeesterd. En ik hoorde dat ze nadien zelfs het labirint van QuiQxraurxQuiQ heeft overleefd.’

De kobold verstarde. Toen begon hij te grinniken en gaf zijn kameraad een por in de ribben.

‘Je had me bijna in de maling genomen. Geen enkel mensenkind kan de uitgang van dat doolhof vinden.’

‘Het is allerminst een grap, Grob. Ze is onderweg naar ons kasteel. Waarom denk je dat de wachten zijn verdubbeld? Sommigen denken dat ze al hier is.’

De kobold stopte met poetsen en gluurde om zich heen.

Juno’s hart klopte in haar keel; dit keer niet van spanning, maar van trots. Het had haar bloed, zweet en tranen gekost

om de keizersslang te overwinnen. En het doolhof van QuiQxraurxQuiQ met zijn breinbrekende raadsels was haar bijna fataal geworden.

De groene huid van de kobold had een gelige schijn gekregen.

‘Maar... Waarom komt ze naar hier?’

‘Ze zoekt het.’

‘Het?’

‘Het’, knikte de moddertrol heftig.

‘Je spreekt wartaal, Burt.’

De moddertrol keek ongemakkelijk om zich heen, alsof hij zich ervan wilde vergewissen dat niemand hen afluisterde.

‘Het mensenkind komt voor de smaragd van Borumborok.’

Tegelijk draaiden ze het hoofd naar de overkant van het plein. Daar rezen de restanten van een machtige toren ten hemel. Zwermen vleermuizen cirkelden boven de ruïne, zodat die de hele tijd in schaduw was gehuld.

Juno wist genoeg. Dat móést wel de plek zijn waar koning Mictlan de smaragd van Borumborok verborg. Ze schuifelde verder door de gang achter de stallen tot bij de bouwvallige toren. Die werd bewaakt door twee sfinxen: stenen kolossen met het lijf van een leeuw, de vleugels van een arend en het hoofd van een mens. De ramen waren stuk voor stuk dicht geweven met de webben van giftige spinnen, maar Juno weigerde op te geven. Alleen de smaragd van Borumborok kon de vloek doorbreken die de duivelse koning Mictlan over de arme dorpeelingen had uitgesproken. In de voorbije weken hadden velen gedurfd het tegen de vampierkoning op te nemen. De meesten waren gesneuveld in het gevecht tegen de keizersslang. Het handjevol helden dat dat monster had overleefd, had zijn verstand verloren in het raadseldoolhof van QuiQxraurxQuiQ. Juno was de enige die tot in het spookslot had kunnen door-

dringen. Falen was geen optie vannacht.

Aan de achterkant van de toren haalde Juno voorzichtig de tand uit haar tas, die ze uit de muil van de keizersslang had getrokken. Terwijl ze het slangengif over de muren wreef, lette ze goed op dat het dodelijke goedje haar huid niet raakte. Sis-send trok het gif in de stenen. Langzaam werd de muur wazig, tot hij eruitzag alsof hij van suikerglazuur was gemaakt. Juno hield een twijgje tegen de muur. Haar hart maakte een sprongetje toen het er dwars doorheen gleed. Dat trucje had Juno in het doolhof van QuiQxraurxQuiQ kunnen ontcijferen.

Ze haalde diep adem, balde haar vuisten en stapte dwars door de muur van koning Mictlans spooktoren.

Daglicht flonkerde door de voegen in de muur en verlichtte een trap die alsmaar breder omhoog cirkelde. Tijdens de klim echoden geluiden van het spookslot door de hal: schuifelende voetstappen, een hijgende adem, af en toe een gil. Elke paar meter wierp Juno een blik door een spleet in de muur, maar de kamers aan de andere kant waren bijna allemaal leeg. Soms meende ze een vorm te onderscheiden, maar het was te donker om er wijzer van te worden. Eén ding was zeker. In deze toren gebeurden dingen die het daglicht niet konden verdragen.

Ze was bijna halverwege. Naar verluidt bevond Mictlans troonzaal zich op de bovenste verdieping. Afgrijselijke verhalen deden de ronde over wat er zich daarbinnen afspeelde, maar Juno weigerde om bang te zijn. Ze had te veel gevaren doorstaan om nu terug te krabbelen. Ze zou die Mictlan...

‘Auw!’

Klaasen, Geert
De kronieken van Juno. De lavaprins

© 2024 Salto / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Geert Klaasen
www.standaarduitgeverij.be/salto

Illustraties: Harmen van Straaten
Vormgeving binnenwerk: Daniël Peetermans
Trefwoorden: fantasie, avontuur, dromen

D/2024/0034/225
ISBN 978 90 02 28274 4
NUR 283

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

